

Bredene-aan-Zee

- 'En... hebde de zee gezien ?'
- (na enige aarzeling): 'Nee...'
- 'Ge zijt toch naar Bredene geweest, met diene wielerclub van Oeselgem ?'
- (pijnlijke stilte... dan:) 'Heu... ja.'
- 'Zijde d'er nie geraakt, misschien ?'
- 'Bah ja, maar nu da' ge 't zegt, we hebben de zee nie gezien...'

Moet ge daarom 130 km fietsen ? Tja, 't is al een tijdje geweten dat de Diesels geen 'gewone' zijn, maar fietsen naar de zee zonder ze te zien... om zoiets te bedenken moet ge van een andere planeet zijn. Of van de maan, daar zijn ook zeeën zonder dat ge ze ziet.

Degene die dit in mekaar gebokst heeft bestaat uit een deel jonge knuist en een deel oude knar. De jonge knuist heet Stijn. Stijn de Grote, enerzijds omwille van zijn postuur, en anderzijds omdat hij volgens Dame Esmeralda een schitterende toekomst voor zich heeft. De meesten van ons hebben een schitterende toekomst *achter* ons, Stijn dus niet. In zijn vrije tijd is Stijn de zoon van Ivan, die reeds eerder in deze kronieken is opgevoerd als *Ivan de Verschrikkelijke*, en die daar nog niets heeft aan ingeboet. Ivan gaat door als de oude knar, maar heeft het hart van een jong veulen. Onder hun beitjes eisen zij het recht op van deze ongeziene zeevaart zonder zicht op zee.

Het scenische parkoers dat de knuist en de knar in mekaar gebokst – én verkend – hadden, werd verloederd door de kwelende kelen van enkele jankende jukeboxers, zoals daar zijn Danny de Walser, "Bob" Benny de Levende, en Eddy "Dikbil" Kromme Linkse. Deze Dansende Diesels werden daarbij vurig aangespoord en ondersteund door Johan de Grauwe, die er vóór het ontbijt in Bredene-aan-zee-zonder-zicht-op-zee nog uitzag als een hoopje uitgebrande barbecuekolen na een nachtje pletsende regen. Bij wijlen deed ie denken aan zijn spitsbroer-taloretterter, de heer onze Voorzitter, toen die als een natte dweil over zijn fiets hing tijdens een Picon-rit enkele jaren geleden. Het kotsen, de préparé, de croissants en vooral de koffie hadden hem blijkbaar deugd gedaan, want tijdens de terugrit was hij niet van de eerste notenbalk weg te slaan. Terwijl de rest van de Diesel-trossel onverstoorbaar gegidst en gemend werd door afwisselend de knuist- en-de-knar, en de sereen peddelende Jean-Pierre en Eddy. Als waren deze laatsten nog aan het na-bezinnen over een tochtje naar pakweg Compostella of zo.

Het weze gezegd : het Dieselheir blinkt van het jolijt, tot spijt van wie 't benijdt. De zeerit zonder zeezicht eindigde met een uitzicht zonder uitleg in de Mandelvijver, wat de laatste stap bleek te zijn uit een minutieus uitgedokterd plan van de knuist en de knar, als orgelpunt na een urenlange genieting. Lang zullen zij leven.